Перець

№ 17 (747)
Рік видання 40
ВЕРЕСЕНЬ
1966
КИЇВ
Ціна 10 коп.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

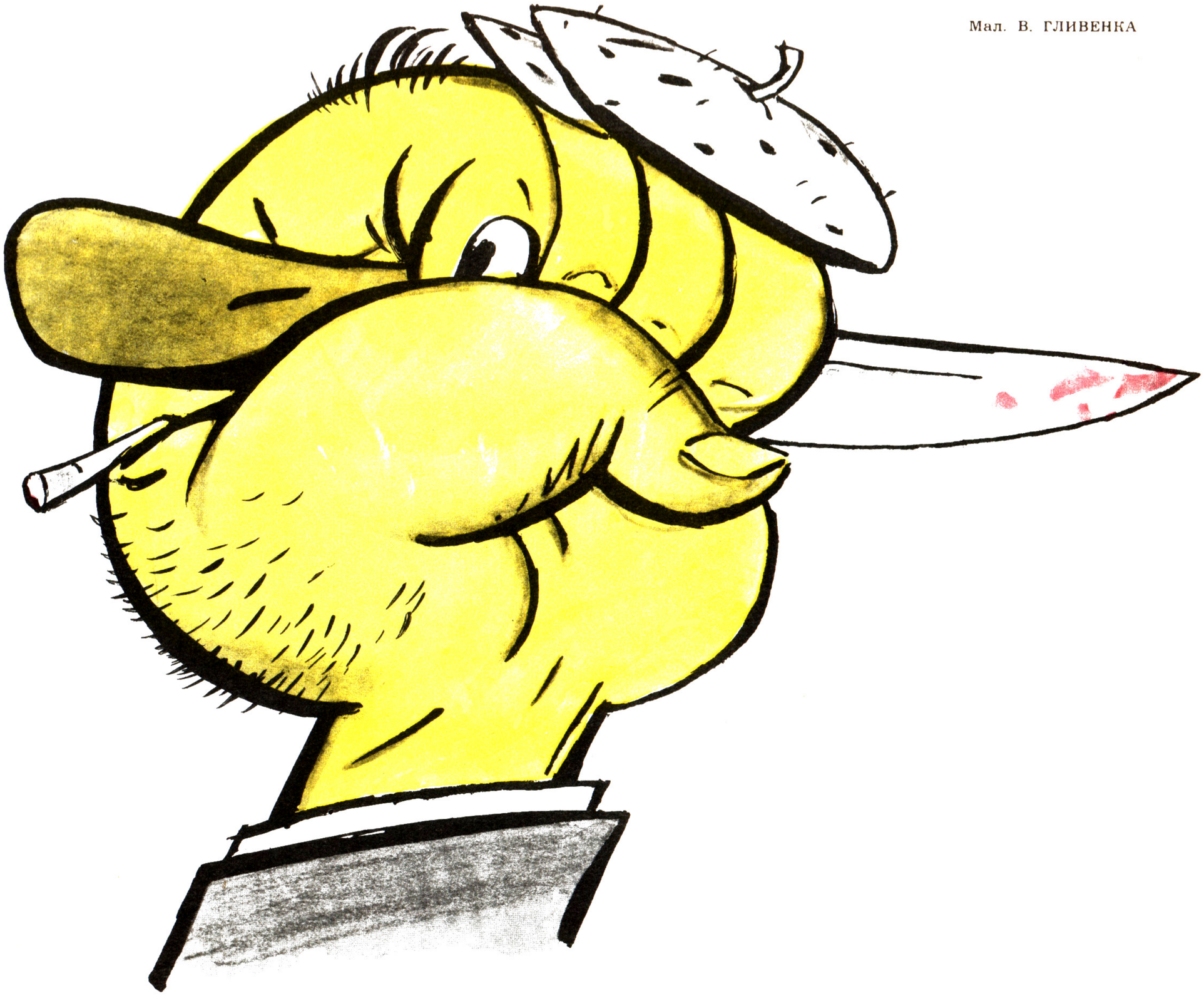

Портрет хулігана...

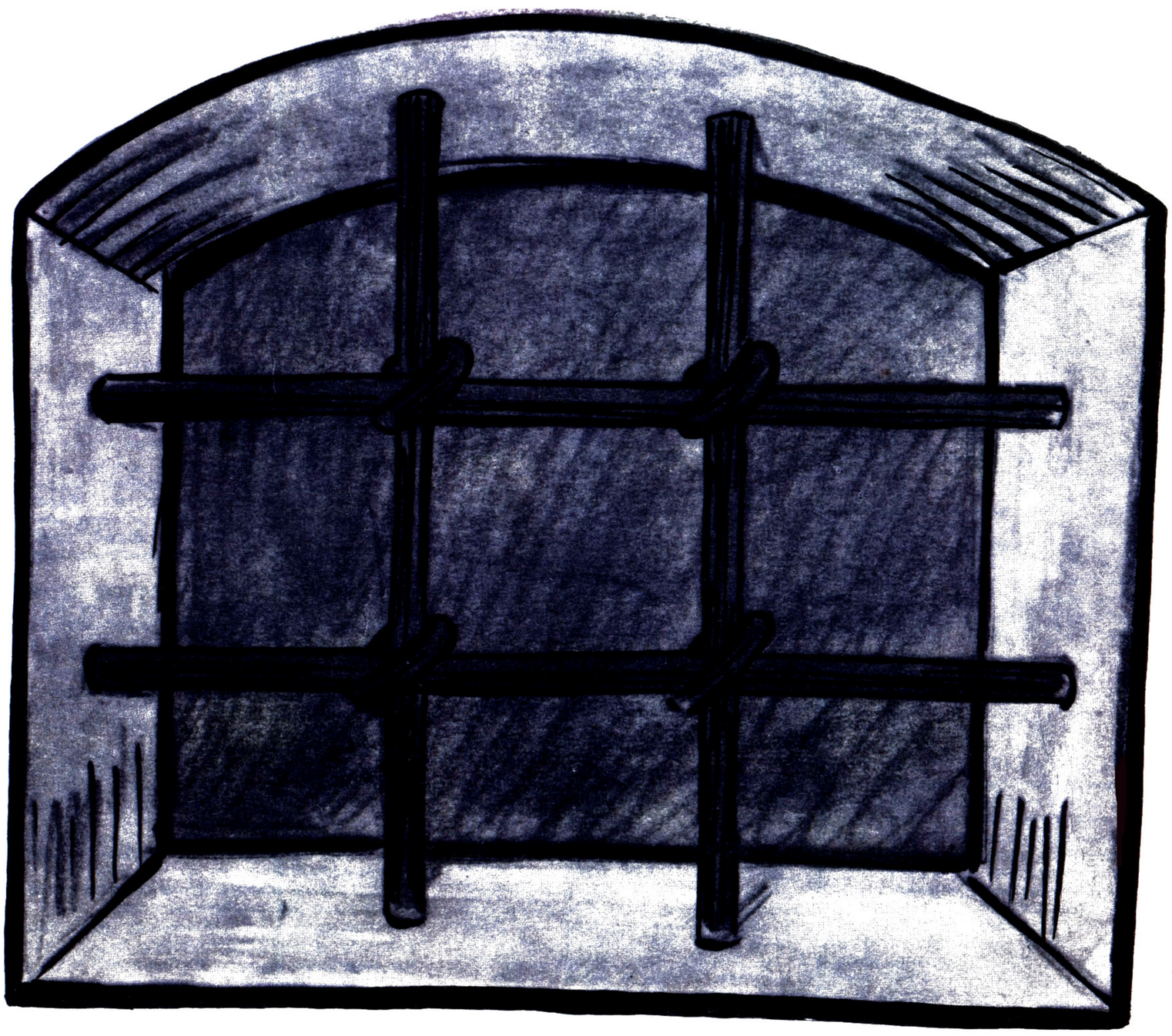

...і найкраща рамка для нього.

Горіх та верба

(БАЙКА)

На зборах дерев у присутності всіх
Під критики вістря потрапив Горіх.

— Стоїш, здоровило, — для всіх нас ганьба! —
Сказала йому дуплувата Верба. —
Статура у тебе товста і пряма,
А от навантажень ніяких нема...
На Клені висять для білизни шворки,
На білій Березі в шпаківнях Шпаки.
Прибили ланцюг до Тополі гвіздком,
З'єднали її із підшефним Рябком...
Для зайвої скромності я вам скажу,
Що також чим можу народу служу:
Скупаються діти у чистій ріці —
На гіллі вербовому сушать штанці...

На захист сусіда без жестів і фраз
Дві Яблуньки юні рвонулись ураз.
Хотіли сказать, що в Горіха плоди...
Та де там! Не рипайся краще! Сиди!
На них засичало подружжя Осик, —
І намір втручатись у Яблуньок зник.
А збори рішили: — Для блага усіх
Побільш навантажень хай має Горіх!

І ось прив'язали вірьовку внизу —
В підшефні Горіхові впхали Козу.
А вище прибили не дошку, а стенд,
Пожежний повісили там реманент.
І гойдалку ще на одну із гілляк,
До іншої вже причепили гамак...

Зігнувся, сердега, затих, занеміг,
Почав усихати безмовний Горіх.
Додолу посипалась крона густа —
Навіки Горіх той родить перестав.
Стояв зажурившись він років зо два,
А потім спиляли його на дрова.

Сказала Верба: — На роботі згорів,
Зате своїм жаром хоч плитку зігрів...

Ол. БАРТОШ.

м. Косів.

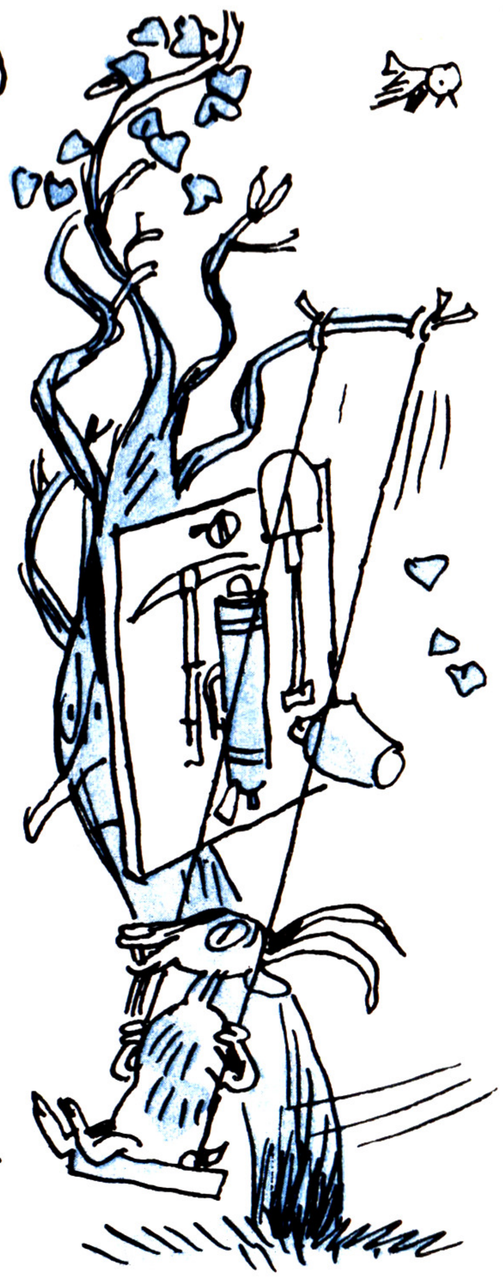

Здоровенькі були!

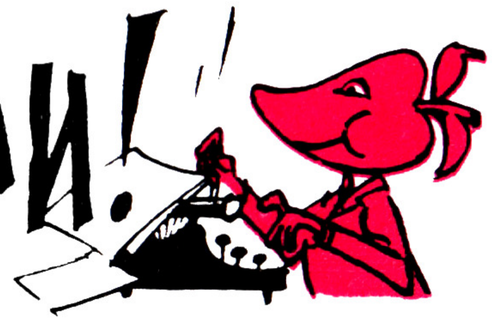

Лист на Чернігівщину, в селище Линовиця, директорові цукрокомбінату В. М. РАШКЕВИЧУ. Особисто.

Здоровенькі були, Володимире Михайловичу!

З жахом довідався, що бюро Прилуцького райкому партії оголосило вам сувору догану. Боженьку мій, боженьку мій, прописати людині таку «іжицю»! Та ще якій людині — директорові цукрокомбінату, самому Володимиру Михайловичу! З ума можна зійти! Повірте, коли я почув цю новину, то почував себе так, наче мене громом торохнуло. І за що, питається, прописали, за які гріхи? Де ж та правда в чорта поділася! Що ж це робиться, гей, людоньки добрі! Ну, допустив хибу, ну випустив у ставки заводські стічні води, всяку там кислоту з лугом. Ну, потруїв рибу, ну, перетворив прекрасні линовицькі водойми на розсадники тотального зловоння. А покажіть мені такого наївняка, котрий не знає, що стічні води одеколоном не пахнуть. Стічні води є стічні води, й чудес на світі не буває. Якщо вже їх випустив не у відстійники, а прямісінько в озеро жбурнув, то не жди вже, що од цього дива буде танцювати риба з раком, а петрушка з пастернаком. Тут уже клямка і рибі з раком, і петрушці з пастернаком. Не захотіло зважити на це бюро Прилуцького райкому партії. Ну, хиба дійсно мала місце, тут нічого не скажеш. Ну, дійсно, линовицькі водойми, чудесний линовицький парк, що привільно розкинувся над водою, є улюбленим місцем відпочинку місцевих жителів. Сюди приїжджають відпочивати навіть ленінградці, кияни, москвичі. Цією благословенною красою милувався колись Тарас Григорович Шевченко.

Ну, дійсно, тепер тут ніхто не відпочиває і ніхто не купається, бо навіть у парк без протигаза ризиковано заходити. Це теж має місце. Ну то й що? Ото за одну отакеньку похибку отак людину карати? Хай там, що мені не кажуть, а не-е-справедливо! По-о-думаєш — красота, подумаєш — природа!!! А хто, питається, є царем над природою? Людина. Так навіщо цій людині строгача записувать?

Несправедливо! Несправедливо!! Несправедливо!!! І взагалі, скажу я вам, строгості якісь тепер такі пішли, що хоч Лазаря співай. Як тільки ти щось той, так тобі уже і той. Знищиш десяток паршивеньких тополь чи підтруїш якийсь ставочок, так одразу знімають шум, гвалт, про тебе вже у пресі пишуть, до прокурора гінців посилають, штрафами лякають. Зішлюся на один факт. У селищі Беліно, Балтського району, Одеської області, посадили люди молодий парк. Посадили на знак вічної шани і пам'яті про двадцять юнаків, які загинули від рук фашистських окупантів. Молодий парк дуже сподобався керівникам відділу робітничого постачання місцевих залізничників. Вони вирішили побудувати тут магазин і складські приміщення. Довго й не тягли. Цієї весни дружно взялися за сокири і давай рубати молоді дерева. Люди в крик: «Що ви робите? Як ви смієте?!» Та одразу в «Перець» написали. Подумаєш, наче там людей рубають, а не дерева! Виконком Балтської райради і собі запротестував. Подумаєш! Та ще й телеграму вдарив начальникові Одеської залізниці тов. Козенкові — припиніть, мовляв, кощунство, підберіть інше місце для магазину. Але товариш Козенко — чоловік не з полохливого десятка. Він проявив характер і дав належного одкоша і «крикунам», і місцевій владі. Будівництво торговельної «точки» йде, аж гай шумить.

Але це так, для прикладу. А тепер про головне. Я нарочито приховав його аж на кінець листа. Слухайте ж, шановний Володимире Михайловичу, приємну новину! Слухайте і зело радуйтеся!

Вірно ж кажуть, матері його ковінька, що в житті не буває нічого поганого, що б не обернулося потім на добре.

Дозвольте доповісти, що на останньому засіданні ради Клубу губителів природи вас одностайно ухвалено рекомендувати у почесні члени цього поважного товариства. Уявляєте: всі — за і ні одного — проти! Такої одностайності цей альянс не пам'ятає за всю свою історію. У мене не вистачить ні слів, ні фарб, щоб передати вам ту наелектризованість, ту атмосферу, що панувала на засіданні. Вам кричали «Вра!», вам кричали «Слава!»

— Оце да! Оце кандидатурка! — захоплено передавалося з уст в уста.

— Та всі ми в п'ятки йому не годимося! — вигукнув у якомусь шаленому екстазі один браконьєр з поетичним хистом і, вискочивши на стілець, експромтом почав читати оду:

**Возславимо, о Музо, мужа,
Якому, всім наперекір,
Брудна, загиджена калюжа,
А не ставок, милує зір.**

**Щоб загубить якось природу,
Він все зробив, що тільки міг.
За це йому цю скромну оду
Кладу з шанобою до ніг.**

Всі встали та знову як крикнули «Слава!», як гримнули «Вра, вра, вра!» — то, повірите, шибки задзвеніли, а люстра на стелі тільки хить-хить, хить-хить...

Це була неймовірна картина, це була сцена, од якої мурашва поза шкірою в усіх забігала.

Сподіваюся, шановний Володимире Михайловичу, що моя радісна звістка остаточно розвіє ваш сум і ваш гнітючий настрій. Тримайте, як кажуть, хвоста бубликом! Хай знають, як строгачі вписувати!

Хай знають, що наше таки зверху!

Як і завжди — од усього серця!

Од вашого ПЕРЦЯ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

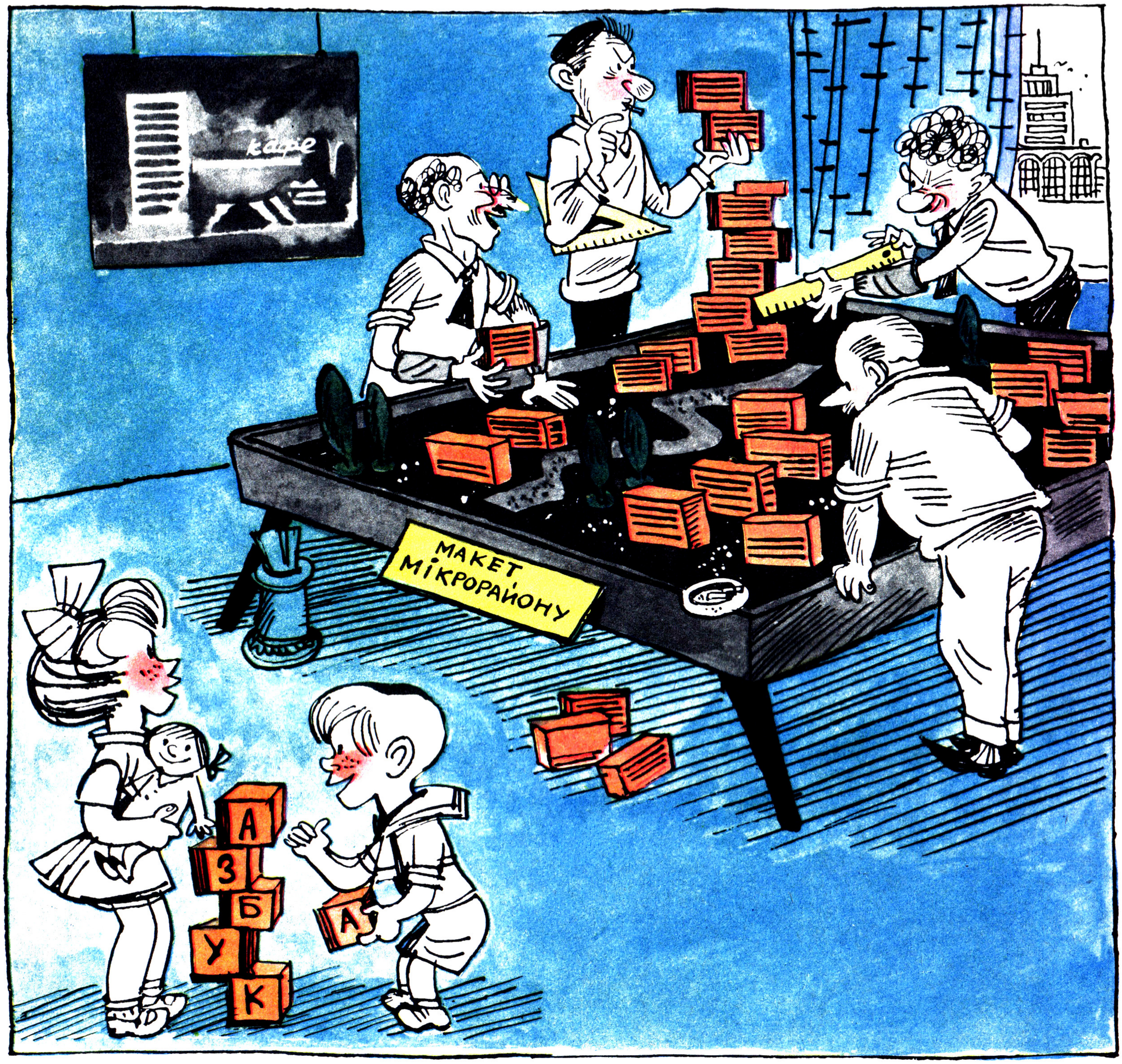

— Ти глянь, дяді теж у кубики граються.

Телеграфне агентство Перця

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ

ПЕРЕЯСЛАВ-ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ. (Телеграфом). Сотні людей, скорботно схиливши голови, щоденно проходять повз нерухомі карусель та гойдалки, що навічно спочили в міському парку культури і відпочинку.

Тільки керівники міськради обходять те місце десятою дорогою, щоб від жалю й туги за марно витраченими державними грішми не луснуло серце.

СХОДОТЕРАПІЯ

КАЛУШ, Івано-Франківської області. (Наш кор.). Виконуючий обов'язки головного лікаря Калуського району т. Ратушняк передав для опублікування в Перці таку заяву.

Монтажники Львівської дільниці Київського тресту «Ліфтмонтаж» внесли і свій вклад у медицину. «Сходотерапія» — так назвали монтажники новий лікувальний метод, який вони застосовують у центральній районній лікарні м. Калуша. Ефект од «сходотерапії» надзвичайний. Здорові люди — головним чином лікарі (після цілоденної біганини по сходах) — починають падати з ніг, а хворі — навпаки, починають бігати і вимагати, щоб закінчили, нарешті, монтаж ліфтів. (Їх треба було змонтувати ще до здачі лікарні в експлуатацію — в січні 1966 р.).

Медична громадськість Калуша чекає від Київського тресту «Ліфтмонтаж» і його вагомого вкладу в справу лікування львівських монтажників.

ВАГОМА ГАРАНТІЯ

Як стало відомо із вірогідних джерел, дирекція Радомишльського крохмального заводу готує документи для рекомендації до вступу у Клуб губителів природи начальникові Коростишівської пересувної мехколони № 1 Житомирського тресту «Житомиржитлобуд» Марчуку Івану Якимовичу.

Завдяки Івану Якимовичу, до Клубу ледь не втрапив сам крохмальний завод у повному складі. Адже відходи виробництва заводу течуть у річку Тетерів. Коростишівська мехколона № 1 взялася будувати очисні споруди для заводу і... І має тепер завод гарантійний лист, що всі недоробки будуть дороблені 20 травня 1966 року. Приємно читати такого листа у вересні, не маючи гарантії, що очисні споруди стануть до ладу бодай до кінця цього року. Дирекція Радомишльського крохмального заводу переконана, що місце у Клубі губителів природи Івану Якимовичу Марчуку гарантовано.

ГОЛ З ОФСАЙДУ

Недавно відбувся матч між командами «Запоріжсталі» та Ждановського заводу ім. Ілліча. У ворота іллічівців було забито один гол та й той з офсайду.

Гра розгорталася так. Завод ім. Ілліча відвантажив «Запоріжсталі» 13 тисяч тонн зливків для прокату. Звідтіля вдарили іллічівцям телеграму: «Спасибі. Зараз прокатаємо». Кожен зливок мав номінальну вагу 19,5 тонни з деяким лишком. (Існує старе правило: для такої марки сталі допускається зайва вага від 300 до 600 кг на кожен зливок). На «Запоріжсталі» прокатали 1600 тонн, а решту зливків (хоч і знали правило про зайву вагу) зафутболили назад у Жданов — мовляв, зливки важчі. Пасуємо назад.

М'яч вагою в 11.400 тонн влетів у ворота іллічівців з такою силою, що ті й досі ніяк не можуть второпати, чому на «Запоріжсталі» вирішили прокатати не сталь, а 27,810 карбованців державних грошей?

Куди там небилицям!

Їхали троє друзів у поїзді і, щоб час швидше збігав, вигадували різні небилиці.

— У мене,— один розповідає,— коли я на флоті служив, був такий випадок. Пливемо, значить, у відкритому морі і раптом командирові нашого крейсера захотілося сметани. А де ти її візьмеш у відкритому морі? Наказав він повертати до берега, якусь молочно-товарну ферму шукати. Повернули, знайшли ферму, купили глечик сметани...

— І що? — питає другий.

— А нічого. Випив цілий глечик. На мілину ми, правда, тоді наскочили, так нас буксири три дні знімали, а так нічого.

— Ну, це дрібниці,— каже другий,— я коли в авіації служив, у нас ще не таке було. Сіли якось два пілоти чай пити. Хвать, а лимона немає і гастроном уже зачинено. Вони тоді до літака і шурх у Батумі. За годину там були, літак же реактивний. Нарвали прямо з дерева лимонів і поїздом назад повернулися.

— А літак?

— Літака там покинули. Велике діло літак, головне, лимонів дістали.

Третій товариш ще молодий був, ніде не служив, у колгоспі працював. Тому він розповів таку історію:

— У нас у колгоспі «Зоря», Червоноармійського району, Запорізької області, одержали нову пожежну машину. Сіли якось шофер цієї машини Микола Трав'ян і старший охоронник колгоспу Федір Манченко випивати. Пили, пили, а тоді про закуску вирішили подбати. Швиденько у пожежну машину і шурх на колгоспний город за редискою. По дорозі врізалися у якийсь самоскид, і пожежна машина від удару загорілася, а вони обоє повтікали. Приїздила з району інша пожежна машина свою сестру гасити. Не загасила. Згоріла наша машина до цурки.

— А ти, вибачай на слові, не брешеш?

— То ви брехали. А я єдиний правду розповів!

Що правду, то правду. Редакція перевірила. Є у Запорізькій області Червоноармійський район, є в цьому районі колгосп «Зоря», є в цьому колгоспі шофер колишньої пожежної машини Микола Трав'ян, є старший охоронник Федір Манченко, була у них пляшка (і не одна), була редиска (прямо з городу), була й машина...

Тепер немає. Згоріла. Саме за тих обставин згоріла, про які третій товариш розповідав.

Б. МИКОЛЕНКО.

З французького гумору

Одна дама переміряла щось з півсотні капелюшків, поки знайшла собі до лиця.

— Оцей я беру. Скільки він коштує?

— Нічого, мадам, — відповів продавець. — Він був у вас на голові, коли ви прийшли до нас.

* * *

У переповненому вагоні сидять два пасажири. Один питає другого:

— Що з вами? Чому ви затулили очі рукою?

— Не можу дивитися, як жінки стоять!

* * *

Механік авторемонтної майстерні, тримаючи в руках останні деталі машини, каже клієнтові:

— Я розібрав до цурки вашу машину і, уявіть собі, не знайшов ніякого пошкодження!

* * *

Лікар (пацієнтові): — У вас пневмонія, блукаюча нирка і вам ще загрожує операція апендициту.

— Ах, доктор, я забув вам сказати, що я теж лікар. Як колега колезі, заклинаю вас усім святим сказати мені правду, якою б страшною вона не була!

— Кгм, у такому разі, у вас просто кольки, прийміть соду — і завтра будете здорові...

* * *

Стару діву якось запитали:

— Ти не шкодуєш, що досі не вийшла заміж?

— О, ні! — відповіла вона. — У мене є собака, що гарчить, папуга, який лається, камін, що весь час димить, і кіт, який щоночі десь тиняється. Навіщо ж мені ще й чоловік?

* * *

— Ти не вважаєш ненормальним те, що кіноактори заробляють більше за міністрів?

— Ні... І взагалі актори більш кумедні.

* * *

Два компаньйони закрили магазин і пішли в кіно. Раптом один з них схопився:

— От чорт! Я забув зачинити сейф!

— То й що? — каже другий. — Боятися нема чого, адже ми обидва тут!

* * *

Малюк повернувся зі школи і радісно каже батькові:

— Тату, я заощадив 10 сантимів! Замість їхати в автобусі, я біг за ним!

— Дурень! — пробурчав батько. — Треба було бігти за таксі — заощадив би аж 2 франки!

* * *

— У твої роки, — сказав батько синові, — Наполеон був першим у класі.

— Так, — погодився синок, — а в твої — імператором!

* * *

Двоє їдуть у поїзді. Раптом — тунель.

— Який він довгий, — каже один.

— Це тому, що ми сидимо в останньому вагоні.

* * *

Корб'єр, старий адвокат з провінції, дослужився до посади міністра фінансів у Луї XVIII. Якось, на засіданні ради міністрів, на якому був присутній король, він вийняв з кишені табакерку й хустинку і поклав їх перед собою.

Король був шокований:

— Пане міністр, не слід вивертати кишені перед королем!

— Гадаю, — спокійно відповів Корб'єр, — я перший міністр, який вивертає свої кишені замість набивати їх.

Переклала А. АВДЄЄВА

Мал. В. ГОРБАЧОВА

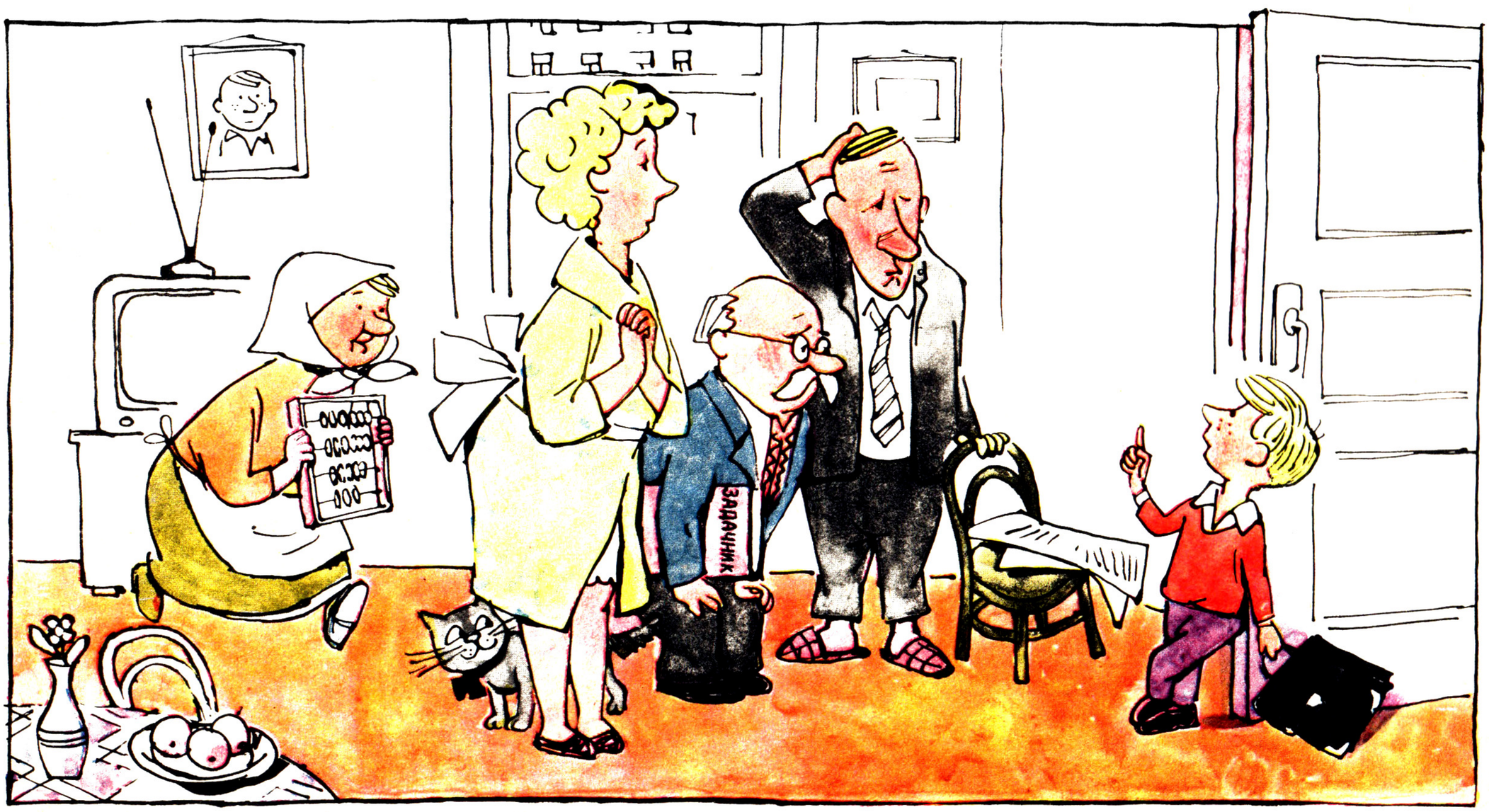

— Ну, тепер вам буде легше з уроками — я остався на другий рік!..

ПРО МІСТЕРА СТЕЦЬКА І ВЕЛИКОМУЧЕНИЦЬКЕ ЖАБЕНЯ

Почнемо коротенькою байкою.

Над широкою рікою, між густою осокою жило собі жабеня.

І горлало щодня те капосне жабеня:

— Ква-ква! І ріка — не така! І тече не туди! І тече не так... Квак-квак!

А ріка собі текла. У неї велика робота була. Її прозорі води носили на собі теплоходи, могутні турбіни крутили, людям щедро служили.

Хіба міг хто всерйоз сприймати жабенятине квакання та патякання: нехай собі кумка,— що візьмеш з недоумка?

А жабеня й справді догорлалося, що саме з голосу зірвалося.

І ніхто цього не помітив би, якби за тією рікою, широкою та стрімкою, не жили в далекому болоті лихі жаби чорнороті. Вони-то і звернули увагу, що жабеня чомусь не кумка, і осінила їх лукава думка.

Набрали духу і заквакали, заголосили, заплакали:

— Жабеня пропало!

— Жабеня за правду постраждало!

— Випустіть жабеня на природу!

— Жабеняті — свободу!

А капосного жабеняти ніхто не чіпав, ніхто й пальчиком не торкав — мало воно і волю-свободу і чистеньку воду, на березі грілося, у водичці милося...

Побачив якось його лин та й каже: «Сучий же ти сину! Чуєш, як репетують жаби? Чуєш, що брешуть нахаби? Плещуть, що тебе нібито зранку запхнули в консервну жерстянку, сіллю посолили й наглухо закрили. А ти ж і не нюхало солі, гуляєш собі на волі, і вже не в річці купаєшся, а в Чорному морі. Тобі ж повернувся голосок, то вилізь на пеньок та крикни разок:

— Перестаньте квакати, панове! Я живе й здорове!

А жабеня линові й відповіда:

— Це для мене — не біда. Я ж саме для того й старалося, для того й розривалося, щоб на мою відвагу звернули увагу. Я тепер не просто жабеня, а мученик, страждалець!..

Це — алегорія.

А між людьми теж трапилася схожа історія.

Живе собі між нами Панько Колода. Чоловік молодий, чубатий, балакучий, горлатий. Все на тому Колоді — по останній моді.

Вигляд у Панька молодецький. А крім того він ще й учений, він і друкований. Тільки біда — не гаразд підкований. Зайняв у житті дивну позицію, став у непримиренну «опозицію». На Паньків смак — усе в нас не так, і лінія не та, і не туди вона поверта.

Спекулює Панько своїми правами, жонглює словами, часом навіть апелює до народу. Але ніколи слухати народові кожного Колоду. Народові треба працювати, у нього діла багато. Йому, народові, між іншим, треба й Панька годувати і одягати, бо Панько ж — жрець науки, окрім пера, нічого не бере в руки. Отож і доводиться народові піклуватися, щоб був у Панька і стіл, щоб було й на столі, щоб мав він теплу хатку і щоб жив у достатку. Член же сім'ї нашої, то як же інакше?

Народ же — як родина, як сім'я єдина.

Але минув недовгий час, і Панько таки потряс... Потряс, та не нас. Почули заморські панове патякання Панькове. Та як розходилися, та як заходилися! Зробили з нього діяча міжнародного, мученика благородного. І хоча Колоду не торкнув ніхто й пальцем, оголосили його великим страждальцем.

Бі-бі-сі галасує:

— Каравул! Арештували!

«Голос Америки» доходить до істерики:

— В кайдани закували!

— В хурдигу замурували!

Всілякі зачухані націоналістичні «часописи» що квацюють на покидьковому папері смердючі опуси та дописи, зарепетували-заволали:

— Випустіть на слободу Панька Колоду!

А Панько собі гуляє, ніхто його не чіпає. Узяв Колода взірець з описаного на початку жабеняти — не наважиться панам правду у вічі сказати:

— Не тичте мені, «браточки», своєї брудної сорочки.

Було б у того Колоди хоч трохи глузду та погорди, то він би відрубав отим панам:

— Годі, бо луснете від крику! Не робіть із квача притику, а з мене «страждальця». Зиску вам з цього буде, як з чорта смальцю. Народ про подібні ситуації сказав просто і гостро: «Стриг чорт свиню — крику багато, а шерсті чортма!».

Та, може, ще й добавив би два-три слова на іншій відповідній мові: «ауфвідерзейн, панове, гудбай, оревуар», що для такого випадку означало б по-нашому, по-народному: чу-чу, тупорилі!

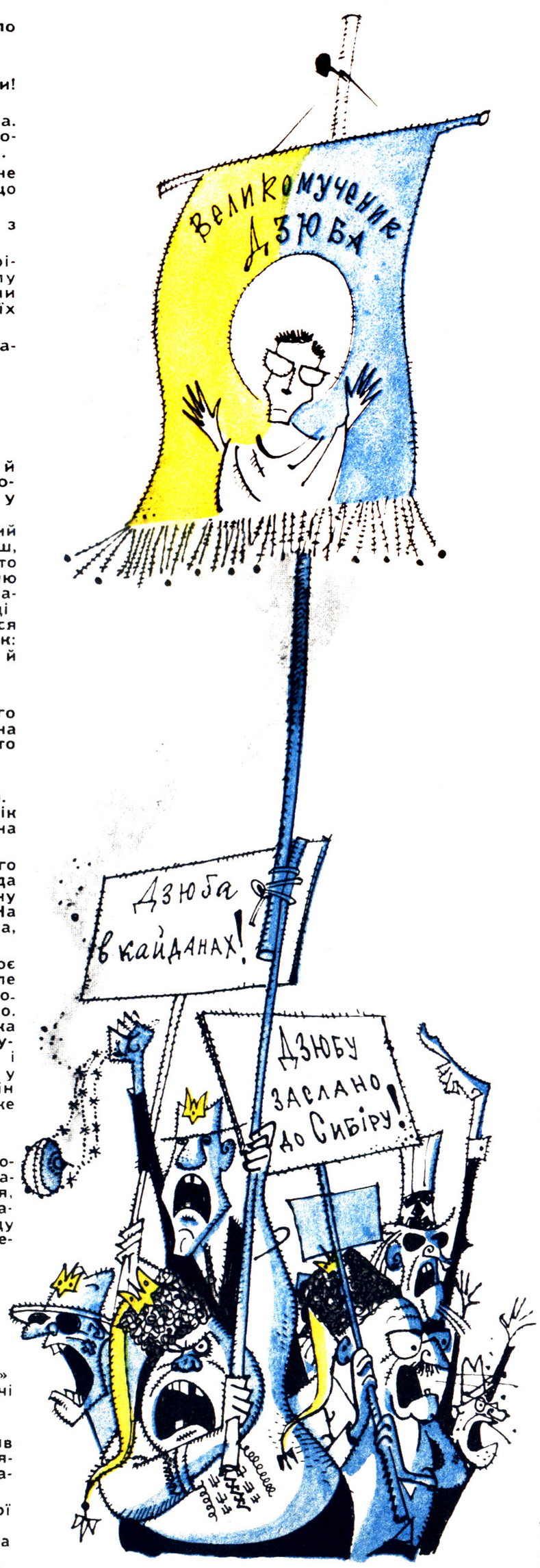

Але Панько мовчить. Подобається йому ходити на волі у мученицькому «ореолі».

Оце, мабуть, уже час поставити крапку байці, а перейти до мови фактів.

А факти такі.

Весною цього року українські буржуазнонаціоналістичні угруповання за кордоном розгорнули вельми бурхливу антирадянську кампанію, в центрі якої опинився київський літературний критик Іван Дзюба. Часописи і журнали, радіопередачі і різного роду «мистецькі студії» в закордонному націоналістичному жабуринні зчинили страшенний лемент з приводу того, що на Україні, мовляв, «затискують» молодих письменників і критиків, саджають їх у тюрми, і що такою черговою «жертвою» став тепер І. Дзюба, якого нібито засуджено «на роки концтабору й вивезено на Сибір». Особливо невгамовними, вигадливими в цьому ділі виявляють себе найлютіші вороги нашого народу — бандерівці з новоспеченим «провідником» Ярославом Стецьком, або, як його величають за кордоном, «містером Стецьком».

Махрові націоналістичні рептильки «Гомін України», «Українське слово», «Визвольний шлях», «Свобода» і їм подібні наввипередки рядять в тогу великомученика, підносять на щит як своєрідну ікону постать І. Дзюби за те, що він протиставив себе радянському народу, ленінським ідеям, комуністичному світогляду.

Така «слава» швидко розлетілась по націоналістичних смітниках буржуазного Заходу та за океаном.

Хвалить І. Дзюбу «антибільшовицький блок народів», що утримується на гроші Центрального розвідувального управління США. Гаряче аплодує І. Дзюбі Комітет українців Канади — так званий КУК — давнішній центр ідеологічних та політичних диверсій проти народу України. Своїм «другом і братом» проголошує його «Союз українців у Великобританії», який, власне кажучи, представляє собою колишніх головорізів з дивізії СС «Галичина». У великому захопленні від Дзюби зборище скорпіонів — націоналістів-мельниківців, «провідник» яких Штуль-жданович прямо говорить, що на таких, як Дзюба, ми й повинні орієнтуватись. Часто-густо ім'я І. Дзюби тепер молитовно проголошують і афішують чорні зрадники українського народу поряд з іменами Петлюри, Бандери, Мельника.

— Дзюба в тюрмі! Дзюбу посадили! — репетують націоналістичні писаки. — Посадили за його ідейні переконання, за любов до «західного способу життя», до сучасної модерністської культури «вільного світу»!..

В ряді міст Канади націоналісти галасують, вимагаючи звільнення І. Дзюби «з-під арешту». Різного роду націоналістичні групки звертаються з «петиціями» і провокаційними проханнями до ряду міжнародних організацій та державних органів США, Канади «допомогти» їм «звільнити з «совєтської тюрми» Дзюбу. Справа вже дійшла до того, що вимагають дозволити Дзюбі виїхати за кордон, де б його, бачите, прийняли з дорогою душею всякі там стецьки, штуль-ждановичі та інші недобитки, які, якщо вірити їх словам, чекають не дочекаються Дзюби.

Отже, квакають, аж мало не луснуть, чорнороті жаби у затхлому болоті.

А що ж Дзюба?

А Дзюба в цей час то спокійно відпочиває в будинку творчості Спілки письменників України в Ірпені, то безкоштовно лікується в санаторії під кримським сонцем, то прогулюється під київськими каштанами, прямуючи на роботу до Академії наук УРСР.

Але не треба думати, буцімто І. Дзюба нічого не знає, яка метушня зчинилася за рубежем навколо його імені. Ставши розмінною монетою у брудній грі антикомуністичних сил Заходу, він, здається, аж загордився, навіть носа почав копилити. Хоч, до речі сказати, ніс він копилить уже давненько. То йому не подобається метод соціалістичного реалізму, то загалом його не задовольняє наш радянський спосіб життя. У всіх цих випадках він кричав де треба й не треба, висловлював свої «протести», намагався давати «рекомендації». Був невгамовним і непримиренним.

Тепер же, коли цей його нігілізм і скепсис до нашого соціалістичного буття в гіпертрофованому вигляді взяли на озброєння націоналістичні угруповання за кордоном, І. Дзюба раптом замовк. У нього й досі не повертається язик, щоб висловити своє ставлення до антирадянської кампанії, яка ведеться навколо нього.

А говорити треба. Бо навколо нього крутяться всілякі політичні плітки, ідеологічний бруд і багато інших неприємних і прикрих речей. По суті ім'я І. Дзюби відкрито використовується для проведення огидної антирадянської кампанії.

Скільки ми вже бачили і чули цих «кампаній», «заходів», промов, закликів, спрямованих проти Радянської України та її народу, який в братньому єднанні з усіма трудящими Країни Рад впевнено будує своє нове життя. Час від часу проводяться за кордоном, зокрема в США, всілякого роду демонстрації, виступи в конгресі «на захист України», «тижні поневолених націй», «дні визволення України» тощо. Так що нам до цього не звикати. Ми добре знаємо, за що ми боремося і з ким ми в цій боротьбі.

А з ким ви, І. Дзюба?

Мовчите?

А треба б відповісти радянській громадськості...

Василь ОСАДЧИЙ.

Мал. К. ЗАРУБИ

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Про технера Кодимського цегельного заводу (Одещина) Н. Н. Филь можна було сказати словами відомого письменника, що серед одеських биндюжників вона б вважалася грубіянкою — так поводилася технер на заводі. Не було того дня, щоб вона когось з робітників не образила, на когось грубо не нагримала.

Докотилася слава про биндюжницьку вдачу Н. Н. Филь і до нас. Ми попросили місцеві організації приборкати її.

Як повідомили нам з Кодимського райкому КП України, грубіянку Н. Н. Филь не лише приборкали, а й з заводу попросили.

Камерний ансамбль

perec-ua.

Життя Сергія Миколайовича Маслова багате на пам'ятні дати. Та лише одну він вважає незабутньою: день, коли відбулося його перше побачення з прокурором.

Прокурор виявився на диво люб'язною людиною. Запросивши до себе Сергія Миколайовича, він не знав, куди його посадити. Кінець кінцем, знайшов куди. Після цього Сергій Миколайович досить-таки довго людям на очі не показувався.

Нарешті — показався. І, знову ж таки, ненадовго. Бо працівники юстиції знову чомусь виявили свій інтерес до особи Сергія Миколайовича.

Коротше, після відбуття другого строку покарання Сергій Миколайович Маслов став помічати, що серед людей ще досить глибоко живуть забобони: коли кількість судимостей у тебе перевищує кількість років трудового стажу, то люди чомусь вважають це поганою ознакою. І він вирішив тікати від тих забобонних людей світ за очі.

Та світ, як відомо, великий, а вибір у Сергія Миколайовича був малий. Його знань з географії ледве вистачало на те, щоб безпомилково визначити, де Рим, а де Крим. Трохи подумавши, надав перевагу Кримові. І невдовзі він уже був у Сімферополі.

Сергій Миколайович сидів перед кабінетом керуючого Кримською обласною конторою Укркурортторгу і слухав, як там, за дверима, сповідається Іван Семенович Алдошкін.

— Значить, працювали в торговельній системі? — цікавився керуючий контролю.

— Так, працював. Бухгалтером. Сил своїх, можна сказати, не шкодував, а от вийшло...

Іван Семенович Алдошкін розповів, що на торговельній ниві він проявив себе, як ввічливий, добре вихований працівник: завжди уступав місце старшому на... лаві підсудних. А от вийшло так, що і самого його попросили на ту лаву. Тепер — така прикрість: у торгівлю не беруть, не довіряють...

Керуючий обласною конторою Укркурортторгу співчутливо зітхнув:

— Ситуація!.. Прямо не знаю, чим вам зарадити? Куди послати?

— До моря! — проспівав бухгалтер. — Море, воно моє розвіє горе.

Цей голос остаточно зворушив ніжне серце керуючого. «А й справді, — подумав він, — після всього пережитого людині треба хоч трохи заспокоїтись, нерви підремонтувати. Морське повітря йому піде на користь...»

І призначив Івана Семеновича Алдошкіна в Судак на пост головного бухгалтера місцевого курортторгу.

Як прочув про це Маслов, то й собі слідом за бухгалтером до Судака майнув. Він, правда, на титул «головного» не претендував. З нього досить було і скромної посади комірника продуктового складу. І, не без допомоги головбуха Алдошкіна, він цю посаду обняв.

Склад курортторгу був саме такий, який не раз снився Сергію Миколайовичу, коли він ще відлежувався на твердих казенних нарах. Тут було всього вдосталь, — і масла, і м'яса, і консервів, і ковбас... Є де розмахнутися!

А що зарплата не дуже велика — 60 карбованців на місяць, — то це для таких людей, як Сергій Миколайович Маслов, — не життєва проблема.

— На що нам гроші, коли ми самі хороші! — жартує він.

Жарти-жартами, а коли через рік з дороги спився його дружок і мало не проциндрив весь Судацький курортторг, — С. М. Маслов перший поспішив йому на виручку — виклав на бочку 4 тисячі карбованців і навіть оком не моргнув.

— Заощаджував потроху із зарплати, — пояснив він.

Ощадливий комірник, можливо, ще довго б отак собі жив-поживав, лиха-горя не знав, та підвела його художньо-мистецька іскорка, що раптом у серці спалахнула.

— Скрізь, — сказав він якось директорові Судацького курортторгу О. В. Фігловському, — скрізь в установах та організаціях процвітає художня самодіяльність, а в нас — хоч би тобі якийсь гурток.

Олексій Васильович задумався.

— А ще, — сказав він. — Це — ідея. У нас можна було б організувати ансамбль камерної музики.

— Невже у нас так багато музик?

— Ні. Камерників. От ви, наприклад, наш головбух...

Комірник наївно припускав, що йому та головбухові і справді пощастило в цій установі. Ще б пак! Недавно судили за крадіжки, і знову така лафа. В іншому місці і близько до торговельної мережі не підпустили б, а тут взяли з дорогою душею.

Взяли, очевидно, як винятк. Так, принаймні, здавалося комірникові. А виявляється, нічого виняткового тут не було і немає.

— Моя заступниця Олена Василівна Короїд де, гадаєте, відпочивала перед тим, як до нас на курорт прибилася?

— Невже й вона? — щиро здивувався комірник.

— Судилося... — розвів руками директор торгу.

З його вуст комірник довідався, що судилося посидіти на твердій казенній лаві і заступникові головбуха коркурортторгу М. І. Карначовій, і завмагу В. А. Горбатюку, і продавцям М. Ю. Гугніну, Л. Ф. Гугніній, Н. В. Зайцевій та В. І. Мазур. Перед далекою дорогою на цій же лаві перепочили і В. Л. Борщов, К. А. Москалець, Н. В. Старикова, Є. І. Анашкіна, А. Р. Аліев. Відбувши покарання, вони тепер поправляють своє здоров'я в кафе та їдальнях Судацького курортторгу.

У комірника С. М. Маслова аж дух забило, коли він почув це.

— Знаєте, — закашлявшись, промовив він, — місцевий клімат мені, здається, не підходить. Доведеться, мабуть, змінити адресу.

Сергій Миколайович логічно розсудив, що оточення, в якому він опинився, не віщує йому нічого втішного на майбутнє. Чого доброго, доведеться знову побувати у прокурора, і на цей раз уже давати пояснення, як злодій у злодія відмичку вкрав... Перспектива — не з веселих!

От над чим тепер сушить голову комірник продуктового складу Судацького курортторгу Сергій Миколайович Маслов.

А чи подумав про це хоч раз керуючий кримською конторою Укркурортторгу Микола Васильович Коломийцев, — сказати не можемо.

Мабуть, не гріх йому і про це подумати.

Принаймні, за такі гріхи ще ніколи нікого з торговельних працівників на лаву підсудних не саджали.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

Судак,
Кримської області.

ОТО БУЛА МЕХАНІЗАЦІЯ!..

(ЗА НАРОДНИМИ МОТИВАМИ)

Питаєте, яка була колись механізація на шахтах? Слухайте.

Запряжуть коня в барабан. «Но!» Стоїть. «Но!» Не везе. «Та но-но ж, щоб ти здох!» Лягає.

— Що, Тишко, не хоче Гнідий барабана крутити?

— Та не хоче, пане десятнику.

— Ех, ти, роззява, а не відкатник! Та налигни ж ти його батогом, щоб аж губами плямкнув! Бреше, покрутить.

— Ой, пане, жалько. Це ж жива істота.

— А-а, жалько. Тобі все жалько. Дивись, як я його зараз пожалію. Гнідий, на! Мало? Ще на-на-на! О, і рушив, і покрутив барабана, і полізли вагонетки на-гора, мов черепахи. А ти нокаєш. Бити його треба, та добре!

Одним словом, попрацює отак Гнідий з півроку і зуби зціпить.

Дізнається управитель. Прибіжить на відкатку і почне:

— Що, кінь здох?

— Ні, помер, ваше благородіє, від важкої праці.

— Хто сказав, що помер? Дурні! Худоба не помирає, а здихає! Ясно?

— Ясно.

— Ну, коли ясно, то буде вам робота така. Мишко, Тишко, Данило, Кирило та ти, Балагута, хапайтесь за дишло і крутіть барабана, поки Лисого приженуть.

Візьмуться. Обійдуть два кола і сядуть. А управитель побачить та знову:

— Що, вже втомилися? Гнідий сам справлявся, а вони уп'ятьох язики вивалюють. Ну, я вам заплачу від дулі хвостика!

Це так було на відкатці.

А в шахті ось як було.

Залізуть гірники у вибій. Наколупають обушками вугілля. Натягають санками, клянучи батюшку-царя на всі заставки, вагонеток десять. А потім уже гукають коногона. Ну, а той до кобили: «Но!» Стоїть: «Но!» Не везе. «Та но-но ж, щоб ти здохла».

Ну, а заробітки були такі.

Прийдуть гірники в контору. Питають: скільки на получку, а їм:

— Кому? Тобі й тобі? Брак... Вагонетки не досипали. Вугілля з породою мішали. Це одне. Друге. Крупу в купця Швендяйла під получку брали? Кажіть — брали! М'ясо їли? Кажіть — їли!

— Яке м'ясо?

— Ух ви, сякі-такі! Та ви вже й забули, яке м'ясо? А пам'ятаєте, як коня на відкатці дорізали та вам по отакому шматку рубали?

— Та то ж нам управитель віддав безплатно.

— Ну-ну, дурнів корчити! Номерок не пройде!

І що б ви думали?

Оті прокляті номери до самої Жовтневої революції — ніяк не проходили...

Яків ТОРБА,
гірничий майстер шахти «Никанор».

Луганська область.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

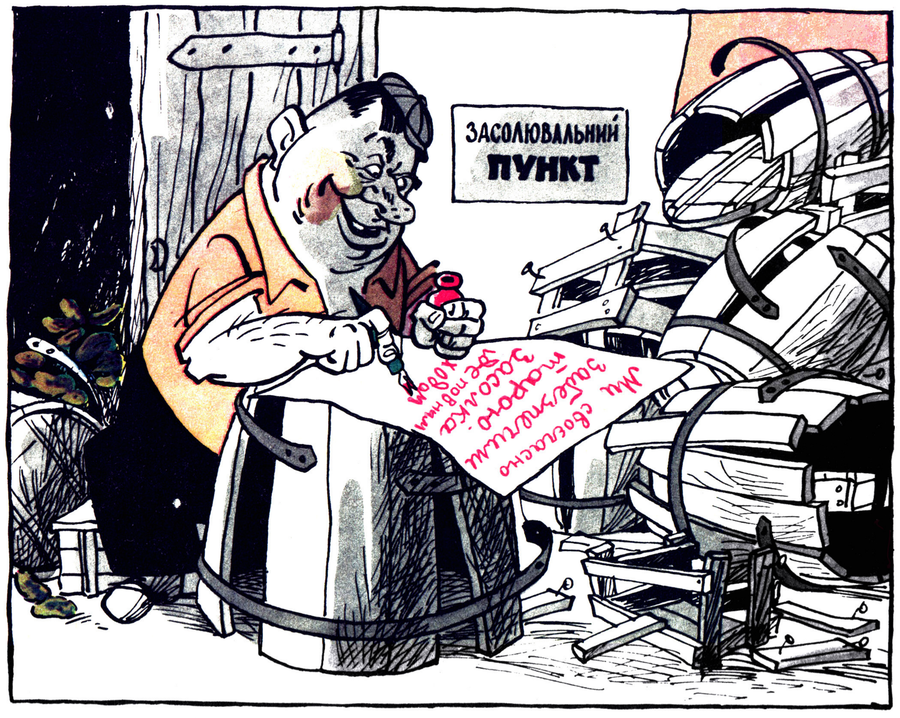

Пересолив...

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Тобі добре, Перче. Маєш власного вертольота, заправляєшся на місці в Києві і летиш, куди хочеш. А от спробував би придбати якусь там малолітражку й податися в мандри з Києва на Одесу: відразу б покуштував, почім фунт лиха або каністра бензину.

На шляху від Києва до Одеси, крім Умані, заправитись ніде. Машини, що йдуть через Умань в чотирьох напрямках, аж хриплять тут од спраги: «бензи-и-и-ну-у!»

Щасливчики, котрим поталанило заправитись в Умані, весело вириваються на оперативний простір. А решта стоять уздовж шляху з простягнутими каністрами й канючать у проїжджих шоферів: «Дайте, не минайте!»

А де ж Первомайська заправочна станція на 500 заправок, що мала стати до ладу в жовтні 1965 р.?

Є, Перче. Є така станція! На папері... У генеральному договорі на її будівництво. Договір підписали: керівник тресту «Миколаївпромбуд» т. Кустол, начальник БУ-16 т. Фірсов та головний інженер т. Онищенко. І вся документація в них. І гроші. А станції як не було в жовтні 1965 року, так немає і у вересні 1966-го.

А папір є. І підписи на ньому. А чого вони варті? За них же й дірявої каністри ніхто не дасть!

ПАРУБІНА — секретар партбюро Підгороднянської нафтобази.
НАЗАРАТІЙ — голова робіткому.
ЗАКОВЕНКО — член комісії сприяння народному контролю.
ПЕТУШЕНКО — оператор, ударник комуністичної праці.

Миколаївська обл.

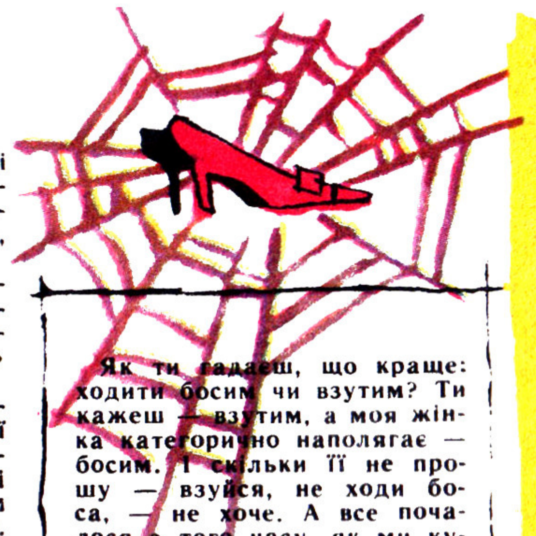

Охоче рекомендуємо тобі двох неперевершених майстрів обіцянок-цяцянок. Обидва вони не прості, не рядові, а титуловані.

Перший — начальник «Запоріжрудбуду» А. С. Качура. Другий — начальник тресту «Мелітопольсільбуд» А. П. Старостін.

Обидва вони хлопці хороші, й обіцянки-цяцянки свої відпускають тільки за великі гроші. Та й обіцянки ті не на словах, а чин-чином оформлені на папері. А. С. Качура більше року тому обіцяв закінчити під'їзд до с. Ново-Водяне, де живуть робітники радгоспу «Україна». А начальник «Мелітопольсільбуду» А. П. Старостін у свою чергу запевнив, що збудує для радгоспу їдальню, житловий будинок і ще деякі приміщення.

І ти уяви собі, Перче, обидва додержують слова. Але тільки слова! Бо за діло не беруться. Перший не будує дороги, а другий ще й взагалі дороги до радгоспу не знає.

А. КОВАЛЕНКО,
директор радгоспу «Україна».
Кам'янсько-Дніпровський район,
Запорізької області.

Як ти гадаєш, що краще: ходити босим чи взутим? Ти кажеш — взутим, а моя жінка категорично наполягає — босим. І скільки її не прошу — взуйся, не ходи боса, — не хоче. А все почалося з того часу, як ми купили їй туфлі. На одній з них відламався каблук. Повезли ми їх на ремонт за 55 кілометрів у Житомир на взуттєву фабрику (директор там т. Польотов). Нам сказали приїхати через тиждень. Приїхали. Туфлі загубились. Обіцяли пошити нові. Ми поїхали ще раз. Потім ще, опісля ще... і терпець увірвався. Почали ми благати дирекцію, щоб замість туфель нам повернули гроші. Нарешті, через чотири місяці, нам видали нові туфлі.

Усі ці поїздки в Житомир обійшлись нам рівно в добру пару модельних туфель. От і спробуй тепер, Перче, переконати мою дружину, що краще — ходити взутим. Ні, каже, ніж ото їздити кланятись на взуттєву фабрику, краще ходитиму боса.

С. КОНСЕВИЧ.
м. Володарськ-Волинський,
Житомирської області.

Кажуть, що у семи няньок дитина не доглянута. Видно, справді нікудишні то няньки, коли їх аж сім потрібно для того, щоб дитині ради не дати. Якби вони путні були, то для такого діла і двох вистачило б, як от, наприклад, у нас. Хоч у нас біда не з дитиною, а з містком, але від цього ані дітям, ані дорослим не легше.

Був колись у Сквирі місток. Мешканці вулиць Партизанська, Пустоварівська, Фрунзе, Садова та провулка Піщаного могли ним у місто потрапити. Але місток розібрали за один день (правда, він і сам завалився), та оце вже чотири роки як не спроможуться новий збудувати. А все тому, що дві путні няньки є у нього — Київський рибтрест та Сквирський радгосп, і кожна норовить від того містка носа відвернути.

Так що ті сім няньок і доброго слова не варті. А про наших таки слід те слово сказати. Приперчене слово. Про що тебе й просимо.

Ф. КРИНИЦЬКИЙ.
м. Сквира,
Київської обл.

Ти, звісно, в курсі дєла, яка ото лепська штука лічильна машинка. І запасні частини в нашій «Сільгосптехніці» полічити можна, і всякі видатки-прибутки, і навіть, як заманеться, зірки в небі.

Але ось уже скоро рік ми виконуємо всі арифметичні дії самотужки, без машинок додаємо одну до одної стоптані в мандрах підошви, віднімаємо згаяні дні, множимо зайві витрати й ділимо сумні зітхання. Бо надала нам лиха година одвезти ті машинки на ремонт до Чортківського «Побуткомбінату», а тамтешній директор Мойсак і майстер Зорін — хлопці, як би то сказать, напівмоторні: гроші взяли швиденько, ще й перелічили, а з роботою не швидкують. Спершу було обіцяв товариш Зорін — завтра, позавтра, потім — надцятого, цятого, тепер же, тільки-но забачить здалеку когось із наших ходаків, так мовчки й щезне в невідомому напрямку. Треба віддати належне, виходить це в нього справді майстерно.

Тим часом ми кустарним способом підрахували, що сама вартість поїздок туди-сюди вже перевершила ціну лічильної апаратури. То, може, надалі директор і майстер сплачуватимуть нам командировочні з власної кишені? Це, кажуть, страшенно навчає шанувати математику. Воно ж таки своя копійка — не зірки в небі...

Й. ТАРНАВСЬКИЙ,
старший економіст відділення «Сільгосптехніки».

с. Золотий Потік.
Бучацького району
на Тернопільщині

ПЕДАГОГІЧНИЙ МОМЕНТ

Г У М О Р Е С К А

Не треба бути фізіономістом, щоб пізнати його з першого погляду. При зустрічі з таким у темному підворітті з'являється нестерпне бажання вивертати кишені без нагадування.

У купе ми були вдвох. Дивилися у вікно. Курили.

— Давно з тюрми? — вирішив я першим порушити мовчанку.

— Не дуже, — непевно пояснив він, витягаючи руку з моєї кишені.

Звичайно, в такій ситуації слід було б викликати міліцію. І злодія — до суду! Але я вчасно зупинив себе. Зрештою, думаю, це ніколи не пізно. Ось у нас на фабриці, коли прокрався комірник, його теж хотіли відразу до суду. Потім передумали. Вирішили виховувати. Домовилися: якщо ще раз украде — вжити заходів. Він ще раз украв. Обговорили й ухвалили: в останній раз вибачити. І що ж, після ще якихось трьох крадіжок він уже другий тиждень працює чесно. Ось що значить — довір'я!

Лягаючи спати, я демонстративно поклав годинника й гаманець на стіл. Виховувати так виховувати!

Всю ніч не спав і думав: украде чи не вкраде?

Украв! І годинник і гаманець.

Я мужньо продовжував виховання. На його очах дістав ключик і відімкнув чемодан.

— Піду до вагона-ресторану,— багатозначно попередив його.

Я мляво жував бутерброд, ні на мить не забуваючи про чемодан. Украде чи не вкраде?

Украв! Кілька моїх улюблених речей перекочувало до його торби. Та чого варті якісь речі, коли борешся за людину!

— Скажіть, ви куди їдете? — запитую в нього. Виявилось, нам по дорозі. Злодій їде до міста, в якому я живу.

— Може, зупинитесь у мене? — гостинно пропоную. — Окрема квартира, крім мене — нікого...

Педагогічний експеримент тривав. Коли ми прийшли до мене, я дістав з буфета срібні ложки і бронзовий підстаканник.

— Антикварні речі, — кажу йому, — у спадщину від бабусі дісталися.

Півдня сидів на роботі і хвилювався: невже візьме?

Не взяв! Совісті не вистачило красти родинні реліквії. Зате шафа, в якій висіли мої костюми і пальта, була порожня.

Зник і сам злодій. Я чекав його день, другий. Я дзвонив до «швидкої допомоги» і витверезника. Наче крізь землю провалився!

Ну, думаю, йому так не минеться. Подався на розшуки. Обійшов усі кафе і ресторани, скупки і комісійні. Ніяких слідів! Тільки увечері, коли, знесилений і спустошений, повертався додому, я побачив знайому постать. Злодій, тримаючи у руках мої гостроносі черевики, скромно стояв біля магазину «Взуття».

Я кинувся до нього. Він — тікати. Я гнався за ним вузькими провулками, дерся крізь темні подвір'я. Та лише раз мені вдалося схопити його за комір. Комір так і залишився у мене в руках.

Півгодини тривав цей марафон. Нарешті, загнав його в тупик. Блідий, він стояв, припертий до стіни, і клацав від жаху зубами. Я наблизився до нього і, задихаючись, дістав з кишені папірець.

— Завтра вранці, — кажу йому, — ви підете до мене на роботу, одержите ось за цим дорученням мою зарплату і принесете мені...

...Ранок. Я сиджу і чекаю. Принесе чи не принесе?..

Юрій ПРОКОПЕНКО.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Захист дисертації.

І В ТІСНОТІ, І В ОБИДІ...

На стіні ситковецьких майстерень «Сільгосптехніки» висять «Правила подання рекламацій по якості ремонту», видані Вінницькою облсільгосптехнікою.

Перший параграф цих правил каже:

«Ремонтне підприємство гарантує безперебійну роботу відремонтованих тракторів, двигунів та інших агрегатів, крім КПП та заднього мосту, на протязі 960 годин роботи або в межах 9-ти місяців».

Правила самокритичні і вимогливі. Колгоспні механізатори за такі правила голосують обома руками. А ремонтники? Ремонтники ремонтують...

Завідуючий ситковецькими майстернями т. Лужанський та інженер т. Шишков сказали мені таке:

— Намагаємось не дуже виходити за межі цих правил, але...

«Але» — це той бар'єр, через який буває найважче перестрибнути. Критикувати працівників «Сільгосптехніки» за погану якість ремонту стало правилом хорошого тону. Про них пишуться фейлетони у центральних газетах і колючі замітки у газетах районних, на них малюються «саржі» у «Перці» та «Крокодилі», їх розпинають на численних нарадах та засіданнях. Критикують і розпинають за діло, бо правила правилами, а якість ремонту тракторів та іншої «сеге» машинерії залишається низькою.

Цей фейлетон не хоче бути ще одним каменем, кинутим на ремонтників. Давайте будемо об'єктивними. Давайте глянемо одним оком, в яких умовах доводиться ситковецьким токарям і слюсарям ремонтувати трактори.

Тридцять два роки тому в Ситківцях було збудовано МТС. Тоді це було останнє досягнення будівельної техніки, бо майстерні МТС споруджувались за типовими проектами. А тепер трохи історії і трохи статистики.

В 1934 році Ситковецький район мав менше тракторів, ніж у 1966 році їх має один ситковецький колгосп «Україна». Коли тридцять з гаком років тому Ситковецькій МТС доводилось ремонтувати від сили півтора десятка колісних тракторів, то тепер їх у це саме приміщення збігається в кінці року більше сотні. Знову ж таки, трактор не той пішов. Благенький «фордзончик» чи сухорлявий ХТЗ тих років не зрівняєш з нинішніми силачами. Тісно тракторам у колишній МТС, виросли вони з цих штанів.

Тракторам тісно, а людям?

Ситковецькі ремонтні майстерні підпорядковані Брацлавському відділенню, а воно в свою чергу підлягає Немирівській районній «Сільгосптехніці», бо Ситковецький район ліквідовано кілька років тому.

Словом, керувати майстернями є кому, бо ми ще забули Вінницьку обласну «Сільгосптехніку» на чолі з Панасом Марковичем Цюндиком.

Під таким багатоповерховим керівництвом чудово б ремонтувалося, коли б не було так тісно.

Ситковецькі майстерні мають навіть цехи. У всякому разі, назви цехів написані на дверях. Але в кожному з цехів було б тіснувато навіть двом холодним шевцям. Кожен з них ризикував би дістати молотком по лобі від свого сусіда по робочому місцю. А ситковецькі ремонтники якось примудряються в таких умовах ремонтувати не бабці капці, а колгоспам багатосильні трактори. Про лебідку чи кран в таких стінах говорити не доводиться, головна рушійна сила тут — колективне громове «раз-два, взяли!» та старий дишель від воза, яким підважують важкі деталі. Таке собі гармонійне поєднання техніки вчорашнього дня з технікою дня сьогоднішнього.

Підлога в цехах, колись вимощена грабовими ковбиками, тепер дуже нагадує торф'яне болото. Коли в це болото падає дрібна деталь, дешевше зробити нову, ніж відшукати стару. Єдина світла пляма в майстернях — «Правила подання рекламацій по якості ремонту», що висять на стіні.

А поруч, надворі височать стіни нових майстерень, спроектованих за останнім словом сучасної будівельної техніки. У нових майстернях передбачена повна механізація всіх трудомістких робіт. Стіни стоять. Стоять вони з 1964 року. Стіни накриті високим небом і... все.

Ситковецькі ремонтники пам'ятають, як зводилися ці стіни і як частенько приїздив на будівництво сам Панас Маркович Цюндик, як підганяв будівельників. Справити новосілля ремонтникам, проте, не вдалось. Раптом на будівництво перестали асигновувати кошти. І це тоді, коли залишалося зробити одне, останнє зусилля — звести дах над головою. Зараз для закінчення будівництва потрібно тридцять тисяч карбованців. Їх чомусь ніяк не можуть знайти у Вінницькій обласній «Сільгосптехніці».

Більше вже Панас Маркович нікого не підганяє, прохолов до будівництва.

А даремно, слово честі, даремно. Ремонтники — люди свідомі, вони терпляче чекають нових майстерень, у стін свідомість не та. Стіни чекати не хочуть. Без даху вони починають руйнуватися. Устаткування техніка хоч і залізні, теж залізного терпіння не мають. Іржавіють, гемонські душі. Особливо восени.

М. БІЛКУН.

Вінегрет з перцем

Мал. К. ЗАРУБИ

Рахунок відкрито.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без слів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

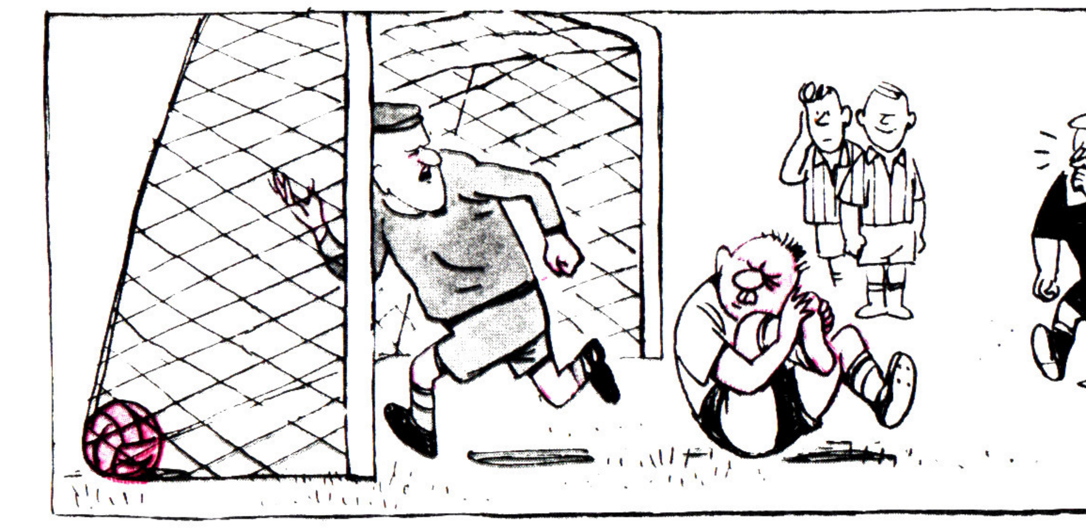

Воротар: — Не люблю, коли мене обманюють!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Без слів.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

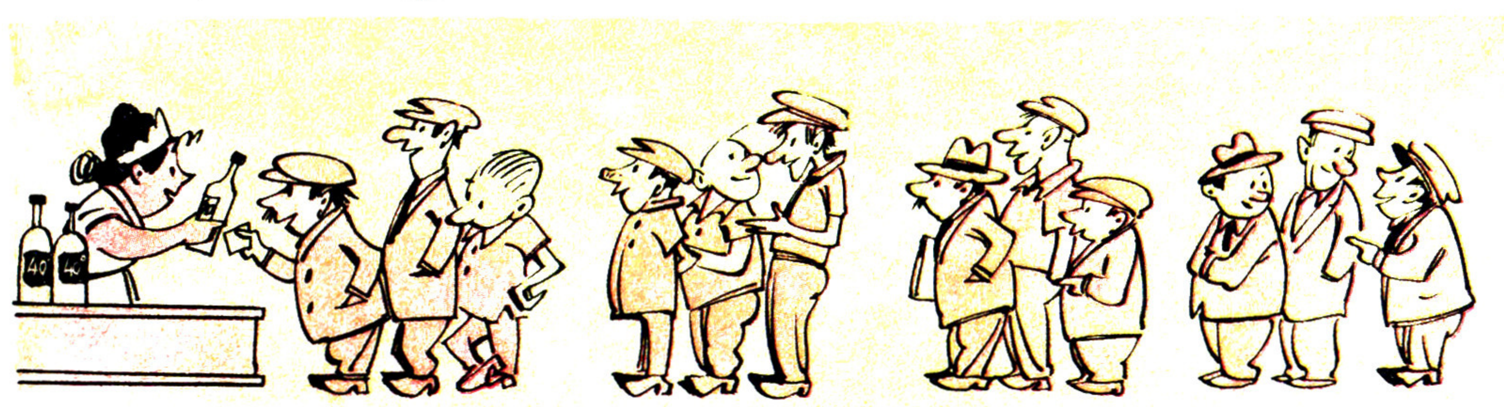

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— А це запчастини до електробритви.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

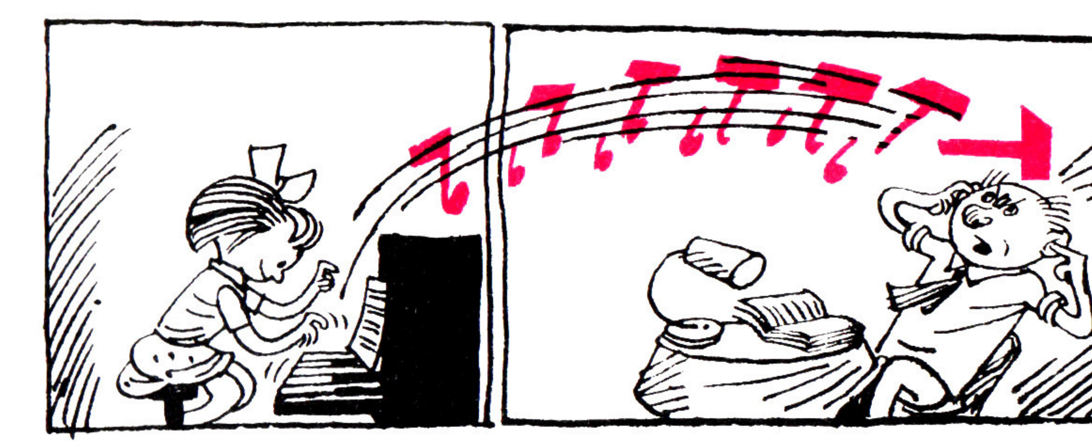

Без слів.

З олівцем по Скадовську

«Це — один з відомих курортів на Чорноморському узбережжі, який приваблює відпочиваючих своїми сприятливими природними факторами».

З рекламної книжки «Скадовськ».

Одразу зазначимо: оце, на жаль, поки що єдине, що справді приваблює: природні фактори!

* * *

З літака відкривається панорама Скадовська з траншеями замість вулиць. Пасажири обмінюються догадками:

— Певно, копають канали, хочуть перетворити місто на новітню Венецію.

— А може, шукають скарби турецьких корсарів?

— Ні — розкопують доісторичне поселення...

Таємниця з'ясовується після розмови з головою міськради Костянтином Івановичем Філатовим.

— Впорядковуємо місто, — каже він, — прокладаємо водопровід і телефонні кабелі.

Діло це хороше. Погано тільки, що через численні траншеї і ями не покладено навіть дошки. Переходь, як хочеш. Вчися стрибати в довжину. І цілком може статися, що однієї чарівної скадовської ночі, яких досі не бентежить вулична електрика, котрась із траншей перетвориться на могилу невідомого «дикуна». А тут цих курортних «дикунів» тисячі.

У ресторані «Таврія» можна попоїсти тільки по «накладній». Якщо ти навіть чаю хочеш випити, ставай у чергу до каси і виписуй накладну. Їх надрукували замість чеків тиражем 160.000 примірників. Цього паперу вистачило б на першу збірку початкуючого поета.

А в накладній, як у накладній — всі графи є: «кому товар відпущено», «адреса», «товар відпущено по довіреності», «на ім'я» тощо.

І мимоволі складається враження, що у Скадовську довго думали й нарешті додумалися, як ускладнити обслуговування і в ресторані, як би отой єдиний на ціле курортне місто ресторан теж прикрасити довжелезною чергою.

А черги створюють місцевий колорит. Від інших черг вони відрізняються тим, що тут стоять матері з дітьми. Адже Скадовськ — курорт в основному дитячий. А дорослі дяді про це не подумали.

Директор скадовських їдалень Іван Семенович Загайкан підкреслив:

— Черги у ресторані — це суто сезонне явище. Бо насправді «Таврія» не ресторан, а чайна. І на зиму ми міняємо вивіску...

Відповідно міняються й ціни...

До відома алкашів: спиртні напої у «Таврії» відпускаються без черги і без накладної.

* * *

У скадовському універмазі можна познайомитися з морально-етичними настановами, що дуже нагадують правила «Домострою». Корисні побутові поради прикрашають чарки і фужери.

«Жена, налей вина».

«Пей по одной только в выходной».

«Вино пей, жену не бей!»

«Любимой, заботливой жене Надюше от Алеши».

Це так звані місцеві сувеніри. А от справді потрібних на морі речей в універмазі нема — ні плавок, ні літніх капелюхів, ані пляжних босоніжок... Зате є великий вибір черевиків на хутрі, шуби, припорошені пилом чоботи, грубі світери. Той же арктичний колорит панує навіть в іграшковому відділі — тут можна купити діда Мороза у повній полярній амуніції, білого ведмедя або ляльку у кудлатій шубі...

* * *

Поки що відомим і привабливим курорт Скадовськ

робить природне явище — Джарилгацька затока (до речі, єдина за своїми кліматичними якостями у світі). Побутове ж обслуговування, як не дивно, досі не робить його привабливим. Ніби ніхто досі про Скадовськ не чув, і ніби ніхто тут не відпочивав. А тут же щоліта відпочиває понад 40 тисяч і малих, і старих. Тут є санаторії, численні піонерські табори, де відпочивають діти з усього Радянського Союзу. І незважаючи на це, в місті жодної точки «Курортторгу». Так ніби це не курорт, а заштатне, нічим не примітне містечко...

* * *

Чудовим місцем відпочинку є тут острів Джарилгач. Але на тому голому острові є єдиний кіоск «Шляхмортрансу», який рідко кому щастить бачити відкритим. А якщо й пощастить, користі від цього мало: у кіоску самі лише високоградусні напої...

Виручає відпочиваючих «дідмаг» — дід на велосипеді. У діда є все: овочі, вода, пиріжки хатнього виробництва, сіль, насіння. Варто було б місцевим працівникам торгівлі запозичити у передового діда цінний виробничий досвід.

* * *

Ми прощаємося із Скадовськом. Прощаємось і запитуємо: про що думають у республіканському управлінні «Укркурортторгу»? Про що думають профспілкові діячі у славному місті Херсоні? Певно, думають, що батьки заради оздоровлення дітей в унікальній Джарилгацькій затоці на все підуть, навіть на відсутність справжнього обслуговування. І нам залишається лише підтвердити цю істину: дуже слушно думають.

З олівцем подорожували, записували й малювали Ю. ЯЧЕЙКІН та А. ВАСИЛЕНКО.

КИСЛО-СОЛОДКИЙ КАРАСЬ

У кожного, як тепер модно казати, є своє хоббі...

Один собі вирощує кактуси якогось незвичайного виду, інший усеньке своє життя аж до глибокої старості, все щось колекціонує — то гудзики від сорочок, то підтяжки, а то етикетки від пляшок. Є такі, котрі люблять подорожувати, а інші — козла забивати чи у підкидного різатись...

А от Василь Іванович Шелест, директор Ялтушківського цукрокомбінату, у вільний від цукроваріння час експериментує.

Експериментаторство — згубна пристрасть Василя Івановича. І товчеться він не над проблемою збільшення цукристості буряків. Директор експериментує над мешканцями прісноводних басейнів. Хоче привчити риб та рептилій до кисло-солодкого життя.

Зазначимо, що, на відміну від того цигана, котрий намагався за всяку ціну привчити кобилу до безхарчового утримання, Василь Іванович не позбавляє своїх піддослідних харчу. Навпаки, він щедрою рукою скидає у річку Лядово відходи цукропереробної промисловості, густо насичені соковитим жомом.

— Мені не шкода ні жому, — каже він, — ні кисло-солодкої води. Нехай їдять, нехай п'ють...

І риби їдять, і риби п'ють. А наївшись і напившись, перевертаються догори животиками.

І тоді Василь Іванович починає все з початку. Незважаючи і на труднощі, і на перешкоди, і навіть на утиски.

Як свідчать вінницькі літописці та архівні матеріали, «протягом багатьох років керований тов. Шелестом Ялтушківський цукрокомбінат систематично отруює промисловими водами річку Лядово, яка впадає в р. Дністер, наносячи цим значну шкоду рибним запасам природних водоймищ і ставків Вінницького рибокомбінату та колгоспам області...»

— От іще вигадали — отруює. Не отруює, а експериментує, — гнівається Василь Іванович. — Тут, брат, жертви потрібні, і чималенькі.

Відверто кажучи, ми цілком і повністю на боці Василя Івановича. Експерименти, як і мистецтво, вимагають певних жертв. Хай то будуть карасі, чи коропи, чи гроші — власні чи державні — різниці немає. На жертви треба йти. І керівництво Ялтушківського цукрокомбінату сміливо йде на них.

Як свідчить той же безіменний літописець, кілька років тому з комбінатівської каси було виплачено колгоспові «XXI з'їзд КПРС» досить-таки кругленьку суму за отруєння риби стічними водами. А не далі як минулого року директор і головний інженер цукрокомбінату вже з власних гаманців платили ті штрафи і знову ж таки за отруювання риби. Але директор непохитний.

— Штраф штрафом, а я їм усе-таки доведу... Я їм усе-таки виведу кисло-солодкого, вигодованого жомом карася, а може, й коропа.

І напровесні цього року з метою відгодівлі карасів фугонули ялтушківці у річку Лядово знову чимало кубометрів жомокислих вод. І понеслись вони у стави рибдільниці Лядово Барського рибгоспу Вінницького рибокомбінату. І сьорбнули тієї води коропчаки, і поїли того жому карасі. А поївши і попивши, дружно животики показали. І чимало їх, тих животиків, виблискувало на воді. Аж 620 тисяч. А це — 30 тисяч карбованців чистих збитків.

...Поплив, виблискуючи проти сонця животиком, кисло-солодкий карась аж у Дністер. Проводжав поглядом цей караван Василь Іванович, і сум огортав його серце. Дивились на тих карасів його колеги — директори Корделівського, Гніванського та інших цукрозаводів і також сумували. Бо, відверто кажучи, всі свої надії вони покладали на дослід Василя Івановича по виведенню кисло-солодкого карася чи коропа, щоб довести тим, хто їх у природогубстві звинувачує, зовсім протилежне:

— Не губителі ми, а збагачувачі. Експериментатори, можна сказати...

Олександр МАКІВЧУК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Сто запитань і одна відповідь» — така назва фейлетону, вміщеного в № 3 журналу. Перець критикував у ньому незадовільні темпи будівництва кооперативної торговельної мережі на Хмельниччині.

Заступник голови Держплану УРСР т. Махиня повідомив редакцію, що наведені у фейлетоні факти відповідають дійсності. Протягом 1966 року у 20 населених пунктах області з населенням понад 200 чол., де немає крамниць, уже в цьому році будуть відкриті торговельні точки у тимчасово пристосованих приміщеннях. У 1966 році облспоживспілка передбачає збудувати магазини у 8 таких пунктах, а в 1967 році — в останніх 12.

Держплан УРСР разом з Укоопспілкою готує проект Постанови для розгляду в Раді Міністрів УРСР, в якому передбачаються заходи до поліпшення проектування, зміцнення матеріально-технічної бази будівельних організацій споживчої кооперації, забезпечення матеріалами будівництва підприємств торгівлі та громадського харчування у сільській місцевості республіки.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.
Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції журналу «Перець», видавництва і комбінату друку «Радянська Україна»: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79

Журнал «Перець» № 17 (747)
(на украинском языке).
Підписано до друку 19. VIII. 1966 р.
Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 12851. Зам. 04900. Тираж 745.000 прим.

perec-ua.
Відсканував і опрацював Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ «ПЕРЕЦЬ»

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ „ПЕРЕЦЬ“ НА 1967 рік

СМІХ – ЦЕ ЗДОРОВ"Я! ЗДОРОВ"Я – ЦЕ СМІХ!

передплату на „Перець“ відкрито для всіх!

ПЕРЕЦЬ гарантує Вам, як мінімум, 24 додаткові посмішки на рік (виходить він двічі на місяць) при умові, що Ви внесете в найближче відділення "Союздруку" або листоноші 2 крб. 40 коп.

Річна передплата позбавить Вас зайвих турбот – вам не доведеться її продовжувати.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ „ПЕРЕЦЬ“ НА 1967 рік

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ «ПЕРЕЦЬ»

Індекс 74 393

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Штаб НАТО, який раніше розміщався в Парижі, вимушений шукати нове пристановище.
(З газет).

ПЕРЕСЕЛЕНЦІ